

РЕШЕНИЕ

№ 5808

гр. София, 01.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 09.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **3848** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 29, ал.5 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 9122 от 12.04.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 2953 от 15.03.2012 г. по описа на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), наричана за краткост Комисията, подадена от И. Д. К., ЕГН [ЕГН], живущ [населено място], [улица], ап.3 срещу Решение № 320 от 29.02.2012 г. на Комисията, с което е установена и обявена неговата принадлежност към органите по чл. 1 от Закона лица, а именно, че е бил агент към ОУ на МВР – П. - ДС.

В жалбата се излагат съображение за незаконосъобразност на обжалваното решение на Комисията поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и несъобразяване с целта на закона. От изложените съображения по същество се акцентира, че решението е издадено при непълно изясняване на фактическата обстановка по смисъла на чл. 35 от АПК. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично, поддържа жалбата и моли да бъде уважена като се отмени решението на Комисията.

Ответникът – КРДОПБГДСРСБНА, редовно призован се представлява от юрк. Т.,

която оспорва жалбата, предлага същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението на Комисията да се потвърди.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Между страните не се спори, че жалбоподателят е инициирал административното производство с подаването от него на молба до Комисията.

В хода на административното производство, ответникът е изискал справки от министерство на отбраната и националната разузнавателна служба, които са отговорили, че не са установили налична данни жалбоподателят да е бил щатен или нещатен служител или секретен сътрудник на Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, както и че по отношение на жалбоподателя не е събирана информация от Първоглавно управление и няма данни за неговата принадлежност към описаните структури.

С Решение № 320 от 29.02.2012 г. на Комисията е обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от Закона. В административния акт е посочено, че И. К. е вербуван от подп. В. И. Г. на 12.11.1980 г. и е регистриран на 05.12.1980 г. Осъществяването сътрудничество е към ОУ на МВР – П. – ДС в качеството на агент – с псевдоним “П.”.

Документите, въз основа на които е установена принадлежността по чл. 1 от Закона са регистрационен дневник; картон обр. 4 – 4 бр.; писмо вх. № И-2027 от 12.10.2007 г. и опис за унищожаване на работно ело IP – 1393 /Пд/; документи от ръководил го щатен служител, рег. Б., съдържащи се в личното дело IA – 4548 /Пд/; рег. Дневник; смет от действащия оперативен отчет през 1983 г.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети, представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително приетите писмо вх. № И 2027 от 12.10.2007 г. по описа на МВР «Информация и архив» и Опис на унищожени дела от арх. Фонд I – Р на бившата ДС в РДВР П..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Видно от приетото по делото известие за доставяне ИД PS 1000 01Q4HNN, връчено на 02.03.2012 г. на жалбоподателя е изпратено писмо № КИ –К – 12-4216 от 29.02.2012 г., ведно с Решение № 320 от 29.02.2012 г. на Комисията. Следователно подадената от И. К. жалба чрез административния орган на 15.03.2012 г., е депозирана при спазване на 14 дневния преклузивен срок и същата е процесуално допустима и като такава следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.2 от Закона, обявяването на принадлежност на български граждани, заемащи публични длъжности или извършващи публични дейности, към органите по ал. 1 се извършва при условията и по реда предвидени в него. В чл. 3, ал.1, т.12 и т. 26 е предвидено, че публични длъжности по смисъла на закона са изпълнителните директори на изпълнителни агенции и ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, и техните заместници, както и главните секретари, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците на отдели и началниците на сектори в централната и териториалната администрация на изпълнителната власт.

Административното производство по установяване и обявяване на определена

категория лица за принадлежали към органите по чл.1 от Закона и решението на Комисията, с което завършва това производство имат регистрационен характер. Те не създават нито права, нито задължения за лицата, за които има данни, че са сътрудничели на посочените органи. Комисията осъществява своите правомощия, чрез издаване на решения, в които се обявяват имената на определени лица, като целта на закона е да се сведе до знанието на членовете на съвременното гражданско общество на факти, които биха могли да имат нееднозначна морална и обществена оценка. Тези административни актове, установяват и удостоверяват наличието на конкретно обстоятелство - принадлежало ли е лицето, заемащо публична длъжност и лицето, което се е възползвало от правата си по чл. 31 от закона към съответните държавни служби.

Съгласно чл. 24 от Закона принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон се установява при наличие на дейност като щатен или нещатен служител или секретен сътрудник на горепосочените органи. Дейността като агент, за какъвто е обявен оспорващия, е форма на дейност като секретен сътрудник по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т.4 от ДР на закона и попада в кръга на дейностите, извършвани от лицата, оказвали негласна помощ на посочените в чл. 1 от Закона органи. Това обстоятелство се установява въз основа на изрично и изчерпателно изброените в нормата на чл. 25, ал.1 от Закона документи, като са разграничени различни хипотези според вида дейност. Според приложимата за конкретния случай разпоредба на чл. 25, ал.1, т.3 от закона, установяването на дейност като секретен сътрудник се извършва на базата на следните документи, съдържащи се в информационните фондове: собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител; наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители. Граматическото тълкуване на цитираната разпоредба налага извода, че изброяването на тези документи е алтернативно, а не кумулативно. Наличието на който и да е тях, в случая – рапорт за извършена вербовка на лицето И. имитров К. за агент по линия «Вражеска емиграция», карти обр.4 - 4 броя и сваляне в архив, е достатъчно основание за обявяване на принадлежност по смисъла на закона. Изброените документи са от кръга на посочените в чл. 25, ал.1, т.3 на закона и същите носят достатъчно информация, за да може да се направи извода, че оспорващият е бил агент на ОУ на МВР – П. - ДС. Следва да се отбележи, че в административно производство, провеждано по Закона, органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т. е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като изискващите се по чл. 25, ал.1, т.3 предпоставки са налице по отношение на проверяваното лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, което е направено посредством оспореното решение. Установяването на истинността на картон обр. 4, не е от компетентността на ответника, тъй като последния има за функция да провери дали са налице някое от изискванията на чл. 25, ал.1 от Закона, за да обяви лице, заемащо длъжност съгласно чл. 3 от Закона за съпричастно към стратигиите на ДС или разузнавателните служби на БНА.

В допълнение и за яснота е необходимо да се посочи, че въпросът за качеството на секретен сътрудник/агент и доказателствата, въз основа на които се установява принадлежността към органите по чл.1 то Закона, е разгледан в Решение № 4 от 26 .03.2012 г. по конст. дело № 14 от 2011 г. на КС, с което е отхвърлено искането на тричленен състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 25, т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (обн., ДВ, бр. 102 от 19 декември 2006 г., последно изменен, ДВ, бр. 48 от 24 юни 2011 г.) в частта относно “документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители”.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставено в сила.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същия не следва да се присъждат разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр.4 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. К. срещу Решение № 320 от 29.02.2012 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: